

Loven, og saa dette at ville have Møllearbejdere uden for Loven, da de dog ere i ikke ganske ringe Grad udsatte navnlig for at blive slaæede ihjel, saaledes som Fabrikinspektørens Beretning viser. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Møllerne skulde udelukkes fra denne Lov, men paa den anden Side kan jeg heller ikke forstaa, hvorfor det ærede Medlem vilde have Møllerkuskene med — saaledes forstod jeg Udtalelsen. Det er noget underligt. Møllerne vil det ærede Medlem ikke have med, men klager over, at Kuskene ikke ere med. (Munterhed). Ja, saaledes forstod jeg virkelig Udtalelsen. Dersom Møllerkusken kommer op i Møllen og beskæftiges der, saa er han selvfølgelig under Arbejdsgiverens Ansvar og Forsikring, men det vilde dog være underligt, om Møllerkusken, naar han kørte paa sin Vogn, skulde være forsikret, naar ikke andre Kuske, der køre paa Vejen, ere forsikrede. Det vilde virkelig være at gøre det endnu sværere for Møllerne, end vi have tænkt os, og man vilde ikke kunne forstaa, at der skal gøres en saadan Undtagelse for Møllerkuske, naar de arbejde under Forhold, hvor andre Kuske ikke ere forsikrede. Jeg tror altsaa, det er rigtigt, at Kusken ikke er under Loven, naar han kører, men kun, hvis han arbejder i Møllen, vil han være forsikret imod Driftsulykker under Loven.

Jeg gaar derefter over til de af mig i Lørdags optegnede Indvendinger, som bleve rettede mod Lovforslaget af det ærede Medlem for Horsens (Wulff), for saa vidt den højtærede Indenrigsminister ikke har imødegaaet dem. Forskellige af dem har jeg haft Lejlighed til at imødegaa saa mange Gange, saaledes dette, at visse Erhverv ere udpegede som farlige, at Søfart og Fiskeri ere udeladte, at kun næringsdrivende og ikke private Folk skulle yde Arbejderne Forsikring, og endelig at der ikke er Sikkerhed for, at Forsikringen bliver effektiv. Disse Punkter skal jeg ikke komme ind paa, vi have jo drøftet dem saa tit og udvekslet Meninger om dem paa forskellig Maade saa mange Gange. Kun hvad det sidste angaar, skal jeg henvise til, at et Forhold med Hensyn til Forsikring i Lighed med den her foreslaæede har man i en Række af Aar haft i England, og ved Udvidelseslovgivning er Loven bragt i endnu større Overensstemmelse med vort Forslag. Der er i England ingen Forsikringspligt for Arbejdsgiverne, og dog har jeg ingen Sinde hørt, at der har været nødlidende Arbejderfordringer i Henhold

til den engelske Ansvarlighedslov. Jeg ved virkelig ikke, hvorfor man skulde skride til en kostbar Foranstaltning, dersom man bliver overbevist om, hvad jeg mener vil blive Tilfældet, at Arbejdsgiverne i Løbet af det Aar, Loven skal have bestaaet, inden den træder i Kraft, i betryggende Omfang have forsikret deres Arbejdere. Hvorfor skulde man gøre sig til Formynder for Arbejdsgiverne, tvinge dem ind i Forsikringsanstalter eller bebyrde Statskassen med store Udgifter til Statsanstalt, naar det maatte vise sig ikke at være nødvendigt? Skulde det bagefter vise sig, at vi havde taget fejl, at vi ikke herhjemme vare paa Højden, om jeg saa maa sige, saaledes at Arbejdsgiverne virkelig forsikrede i det Omfang, de selv og deres Arbejdere ønske Forsikring, saa kunne vi jo tale om disse offentlige Forsikringsindretninger, som ville være nødvendige, dersom man maa skride til at paalægge en Forsikringstvang. Vil man tvinge en Mand til Forsikring, maa man nemlig samtidig sørge for, at der er et Sted, hvor han kan forsikre, og det har man ikke fuld Sikkerhed for, at der er, hvis man ikke opretter saadant. Arbejderne have andetsteds faaet, hvad der tilkom dem, uagtet der ikke er saadan Forsikringstvang.

Der er i Landstinget af den højtærede Minister, som har stillet Forslaget om en forandret Affattelse, gjort Rede for Bestemmelsen i 4 A. og B., og jeg skal derfor kun derom bemærke, at det er et ganske fejlagtigt Raisonnement, at man kunde jo dog gerne tage Arbejderne med; enten de staa paa Stillads eller ikke, man behøvede ikke at indskrænke Arbejdernes Ret paa denne Maade. Det er ikke tilstrækkeligt at lade Følelsen være raadende, eller gaa ud fra, som det ærede Medlem for Horsens sagde, at det koster jo lige meget i Assurance, hvad det i øvrigt naturligvis ikke gør, idet Præmien for den større Risiko naturligvis maa blive noget højere end for den mindre. Naar man vil foreslaa en retfærdig Lov, maa man ikke begunstige den ene Arbejder og forsømme den anden. Hvis man i en Bygning, under en Reparation vil lade en Arbejder være forsikret, der sætter en Laas i en Dør, for at tage dette Eksempel, maa man ogsaa lade ham være forsikret, naar han foretager dette Arbejde paa Værkstedet, og det er han jo ikke efter denne Lov. Man maa sørge for, at der er Harmoni i Loven. Naar en Glarmester sætter en Rude i et Fag i et Værelse, skal han ikke være forsikret under Henvisning til, at det kan